

PEP DARDANYÀ ALSINA

POSTDATA. 2010. INSTAL·LACIÓ VIDEOFOTOGRÀFICA DE DIMENSIONS VARIABLES.

No fa massa, em vaig assabentar que un familiar, un oncle avi per part de mare, havia mort al front de guerra de la Noguera Pallaresa l'any 1938 amb només divuit anys. El seu cadàver no es va recuperar mai i això el convertia en un desaparegut. M'havien posat de nom Josep en record seu. El meu avi matern, Joan, o sigui, el seu germà, hi va insistir perquè fos així. En Joan no feia pas massa temps que encara havia de personar-se periòdicament a la Guàrdia Civil com a expresoner. Havia complert tres anys de presidi, a la presó de Mataró, dels dotze als quals l'havien condemnat per *auxilio a la rebelión*. Per aquesta raó no li va ser gens fàcil aconseguir el primer permís per poder anar a visitar l'altre germà, en Francesc, a l'exili francès. Concretament a Villefranche-de-Rouergue, on havia anat amb un batalló de treball després de passar pel camp de concentració de Saint-Cyprien Plage, al costat d'Argelès-sur-Mer. Havia escoltat i llegit moltes històries sobre la Guerra Civil però no va ser fins a aquest moment, reconstruint les vides dels tres germans, que vaig tenir plena consciència de les seves conseqüències. La mort, la repressió i l'exili dels meus familiars representaven les

tres formes d'acabar una guerra per part dels vençuts i això tenia incidència directa sobre la meva vida i el meu caràcter. Una guerra que nosaltres no vam viure però que tenim el compromís de no oblidar. Una història que els nostres pares no van gosar ni recordar. Una memòria que ha estat segrestada durant molts anys pels vencedors. El control sistemàtic d'aquesta i el silenci provocat per la por han estat la seva principal victòria. El projecte *Postdata* vol ser un modest exercici de recuperació de memòria familiar i al mateix temps un homenatge als qui van patir les conseqüències de la guerra. Una metàfora de la continuïtat de les idees, de la forma de pensar i de viure que ells representaven. Els documents reals recuperats i la descripció objectiva dels fets ens remeten a la legitimitat de la memòria. Però són les imatges les que volen traspasar l'emoció de tornar als paratges on van succeir els fets, per la via d'una experiència, el malestar d'un record i la seva reinterpretació encarnada en una acció. Un malestar persistent, aparentment epidèrmic, però portador d'un desassossec compartit i sostingut en el temps.

Pep Dardanyà Alsina, juny del 2010

No fa massa, em vaig assabentar que un familiar, un oncle avi per part de mare, havia mort al front de guerra de la Noguera Pallaresa l'any 1938 amb només divuit anys. El seu cadàver no es va recuperar mai i això el convertia en un desaparegut. M'havien posat de nom Josep en record seu. El meu avi matern, Joan, o sigui, el seu germà, hi va insistir perquè fos així. En Joan no feia pas massa temps que encara havia de personar-se periòdicament a la Guàrdia Civil com a expresoner. Havia complert tres anys de presidi, a la presó de Mataró, dels dotze als quals l'havien condemnat per *auxilio a la rebelión*. Per aquesta raó no li va ser gens fàcil aconseguir el primer permís per poder anar a visitar l'altre germà, en Francesc, a l'exili francès. Concretament a Villefranche-de-Rouergue, on havia anat amb un batalló de treball després de passar pel camp de concentració de Saint-Cyprien Plage, al costat d'Argelès-sur-Mer. Havia escoltat i llegit moltes històries sobre la Guerra Civil però no va ser fins a aquest moment, reconstruint les vides dels tres germans, que vaig tenir plena consciència de les seves conseqüències. La mort, la repressió i l'exili dels meus familiars representaven les

tres formes d'acabar una guerra per part dels vençuts i això tenia incidència directa sobre la meva vida i el meu caràcter. Una guerra que nosaltres no vam viure però que tenim el compromís de no oblidar. Una història que els nostres pares no van gosar ni recordar. Una memòria que ha estat segrestada durant molts anys pels vencedors. El control sistemàtic d'aquesta i el silenci provocat per la por han estat la seva principal victòria. El projecte *Postdata* vol ser un modest exercici de recuperació de memòria familiar i al mateix temps un homenatge als qui van patir les conseqüències de la guerra. Una metàfora de la continuïtat de les idees, de la forma de pensar i de viure que ells representaven. Els documents reals recuperats i la descripció objectiva dels fets ens remeten a la legitimitat de la memòria. Però són les imatges les que volen traspasar l'emoció de tornar als paratges on van succeir els fets, per la via d'una experiència, el malestar d'un record i la seva reinterpretació encarnada en una acció. Un malestar persistent, aparentment epidèrmic, però portador d'un desassossec compartit i sostingut en el temps.

Pep Dardanyà Alsina, juny del 2010

No fa massa, em vaig assabentar que un familiar, un oncle avi per part de mare, havia mort al front de guerra de la Noguera Pallaresa l'any 1938 amb només divuit anys. El seu cadàver no es va recuperar mai i això el convertia en un desaparegut. M'havien posat de nom Josep en record seu. El meu avi matern, Joan, o sigui, el seu germà, hi va insistir perquè fos així. En Joan no feia pas massa temps que encara havia de personar-se periòdicament a la Guàrdia Civil com a expresoner. Havia complert tres anys de presidi, a la presó de Mataró, dels dotze als quals l'havien condemnat per *auxilio a la rebelión*. Per aquesta raó no li va ser gens fàcil aconseguir el primer permís per poder anar a visitar l'altre germà, en Francesc, a l'exili francès. Concretament a Villefranche-de-Rouergue, on havia anat amb un batalló de treball després de passar pel camp de concentració de Saint-Cyprien Plage, al costat d'Argelès-sur-Mer. Havia escoltat i llegit moltes històries sobre la Guerra Civil però no va ser fins a aquest moment, reconstruint les vides dels tres germans, que vaig tenir plena consciència de les seves conseqüències. La mort, la repressió i l'exili dels meus familiars representaven les

tres formes d'acabar una guerra per part dels vençuts i això tenia incidència directa sobre la meva vida i el meu caràcter. Una guerra que nosaltres no vam viure però que tenim el compromís de no oblidar. Una història que els nostres pares no van gosar ni recordar. Una memòria que ha estat segrestada durant molts anys pels vencedors. El control sistemàtic d'aquesta i el silenci provocat per la por han estat la seva principal victòria. El projecte *Postdata* vol ser un modest exercici de recuperació de memòria familiar i al mateix temps un homenatge als qui van patir les conseqüències de la guerra. Una metàfora de la continuïtat de les idees, de la forma de pensar i de viure que ells representaven. Els documents reals recuperats i la descripció objectiva dels fets ens remeten a la legitimitat de la memòria. Però són les imatges les que volen traspasar l'emoció de tornar als paratges on van succeir els fets, per la via d'una experiència, el malestar d'un record i la seva reinterpretació encarnada en una acció. Un malestar persistent, aparentment epidèrmic, però portador d'un desassossec compartit i sostingut en el temps.

Pep Dardanyà Alsina, juny del 2010

D. Jose Vivas Boi Juez Municipal y encargado del Registro Civil de CALDAS DE ESTRACHO

Certifico: Que en el Registro Civil de mi cargo, sección de defunciones tomo 15. folio 162 se encuentra la siguiente acta:

En la Villa de Caldas de Estracho
provincia de Antioquia, a las diez horas y minutos del día veinticinco de Julio de mil novecientos veintiseis este Juz Municipal José Vivas Boi y José Salazar Secretario habilitado se procede a inscribir la defunción de D. José Olima Barrant de edad veinte y ocho años natural de esta villa provincia de Antioquia hijo de D. José Barrant y de D. Rosa Barrant domiciliado en esta villa de Antioquia y de estado soltero

Acta en el folio de guerra 10 el día veintiseis y siete de Julio 1926, a las diez horas y minutos

En consecuencia de las partes copias con inscripción de un libro de defunciones de la villa de Caldas de Estracho, provincia de Antioquia, a las diez y siete minutos del día veintiseis de Julio de mil novecientos veintiseis y recomposición practicada y en conformidad de lo que se ha practicado en el Cementerio de esta villa, se procede a inscribir la defunción de D. José Olima Barrant de edad de veinte y ocho años natural de esta villa provincia de Antioquia hijo de D. José Barrant y de D. Rosa Barrant domiciliado en esta villa de Antioquia y de estado soltero

Concedo libranza con el original a que se remite. Y para que conste expido el presente certificado en Caldas de Estracho a veintiseis de Julio de mil novecientos veintiseis

El Jefe Municipal [Firma] El Secretario [Firma]

CERTIFICACION DE LIBERACION CONDICIONAL

Don JUAN ANTONIO GONZALEZ MORA, Director de la Prisión de PARTIDO de ANTIOQUIA y Presidente de la Junta de Disciplina de la misma.

F. P. A. - No. 142

FILIACION Y RESEÑA

Naturaleza (pueblo y provincia) Caldas de Estracho (Antioquia)
Edad 36 años
Estado civil Casado
Hijos José y de Rosa
Delito AUXILIO A LA REBELION
Condena DOCE AÑOS
Tiempo extinguido 1028 días
Tiempo que le falta por extinguir 3552 días

SEÑAS PARTICULARES

El liberado firmó su residencia en CALDAS DE ESTRACHO provincia de ANTIOQUIA y está bajo el patrocinio y vigilancia de las Autoridades locales del pueblo en que se resida o de aquí a que por necesidad se traslade, hasta que se le conceda la libertad definitiva por su buen comportamiento, o reintegre en la Prisión de procedencia por su mala conducta. Se le entrega, en concepto de ahorros, recursos de marcha, etc. la cantidad de 350 pesos en billetes de un mil y cinco céntimos.

Y para que conste y de conformidad a lo mandado, se expide la presente en partido de Antioquia a veintiseis de Julio de mil novecientos veintiseis años.

Presintiendo [Firma] 12 de Julio 1926

Firma del liberado a impresión cartilla de pulgar derecho [Firma]

[Firma] 12 de Julio 1926

Pulgar Derecho

[Firma]

